

‘Op ons lief,’ zegt Hans.

We kijken elkaar aan, terwijl we klinken met onze glazen.

‘Op ons,’ zegt Hans lachend.

‘Op de toekomst,’ zeg ik zachtjes in mezelf. ‘Onze toekomst.’

Zonder verder naar Judith te vragen, begint hij te vertellen over zijn dag, zijn werk en zijn kinderen. Tot zijn stem naar de achtergrond verdwijnt en me meeneemt naar vroeger, naar ons als pubers kletsend op het hekje voor mijn ouderlijk huis. Onze eerste zoen, de warme zomerdagen aan het strand, de eindeloosheid van het verliefd zijn. De beelden vloeien in elkaar over als een onafgebroken stroom, en daarmee groeit de verleiding om ook deze avond de waarheid voor me te houden.

‘Je bent zo stil,’ zegt Hans ineens en kijkt me onderzoekend aan.

‘Gaat het wel?’

Zijn vraag brengt me abrupt terug in het hier en nu. Is dit het moment dat ik...?

‘Ja,’ zeg ik zacht. ‘Ik dacht alleen ergens aan.’

Hans leunt naar voren en pakt mijn hand. ‘Wat is er? Je weet, je kunt me alles zeggen.’ Zijn stem is zacht, geruststellend en zijn ogen stralen nieuwsgierigheid uit.

Mijn keel voelt droog en ik slik. ‘Ja, er is iets wat ik je vanavond moet vertellen.’ Ik hoor hoe mijn stem trilt en kijk naar onze verstrengelde handen. Zijn duim wrijft zacht over de mijne, een gebaar dat me zowel geruststelt als aanmoedigt. ‘Ik heb je niet verteld over vroeger,’ vervolgt ik. Mijn ogen zoeken de zijne. ‘Er is iets wat ik al lang..., het gaat over ons...over iets wat ik nooit heb durven zeggen.’ Mijn stem breekt, ik wend mijn blik af en kijk naar buiten.

‘Oké,’ zegt hij zacht. ‘Ik luister.’

Ik kijk langs hem heen, door het raam naar de boten in de haven. ‘Ik wil eerlijk zijn Hans, maar ik ben bang, bang hoe je hierop gaat reageren. Ik moet je...iets vertellen, over...vroeger...over...’

‘Hé Suzanne, wat toevallig.’

Verschrikt kijk ik op. Isa? Hier? Ze buigt zich naar me toe, drukt een vluchtige kus op mijn wang en kijkt naar Hans.

‘Hi, ik ben Isa, Suzannes dochter.’

Hans steekt zijn hand naar haar uit. 'Hi, ik ben Hans, wat een leuke verrassing. Hadden jullie dit met elkaar afgesproken?'

'Nee, hoezo?' stamelt Isa.

Beiden kijken mijn kant op. Mijn maag krimpt samen, mijn keel voelt droog. Dit kan niet. Niet nu.

'Eet je mee? Of heb je hier met iemand afgesproken?' hoor ik Hans vragen.

'Nee hoor, ik wil alleen snel iets eten voor ik naar huis rijd.'

'Kom bij ons zitten.' Hans wijst naar de twee lege stoelen, schuift de stoel naast hem opzij en wenkt uitnodigend naar Isa.

Ze kijkt me kort aan, hangt haar tas aan de leuning en gaat zitten.

'Gezellig hoor, om even met jullie mee te eten.' Ze draait zich naar Hans en vraagt: 'Ken je het hier al?'

'Nee, het is de eerste keer,' antwoordt hij. 'Het ziet er goed uit. Kom je hier vaker?'

'Ja, mijn kantoor is hier vlakbij.'

'Drink je een glas met ons mee?' vraagt Hans, wijzend op de fles in de koeler.

'Ik moet nog rijden, maar eentje moet kunnen.'

Ik schrik. Wat is dit? Ik zou het hem vanavond vertellen en nu? Met Isa hier, aan tafel?

Hans heft zijn glas: 'Proost, op je komst.'

Mijn hand beeft lichtjes wanneer ik mijn glas oppak en voorzichtig naar mijn mond breng.

'Waarvan kennen jullie elkaar?' hoor ik haar vragen.

Nee, denk ik. In godsnaam, niet die vraag.

'Van school,' hoor ik hem zeggen. 'Wij hadden iets met elkaar, hè Suzanne?' Zijn ogen zoeken de mijne voordat hij zich naar Isa wendt. 'Het was na een schoolfeest, we werden verliefd, zagen elkaar bijna iedere dag. Ik wachtte je moeder op voor we 's ochtends naar school liepen. Suzanne, weet je nog? Die zomervakantie? We fietsten om zes uur 's ochtends naar de kassen om tomaten te plukken en op warme dagen nam je moeder ons 's middags mee naar het strand in Noordwijk.'

Zijn stem vervaagt en mijn gedachten nemen me mee terug naar die tijd. Het strand, de warmte, wij samen – verliefd en onbezorgd. De dagen waren tijdloos, we gingen volledig in elkaar op.

Mijn aandacht wordt opnieuw getrokken wanneer ik hem hoor zeggen: 'Vergeleken met nu was die tijd heel romantisch. We zoenden en vreeën wat. Alles moest stiekem. Seks was in die tijd niet vanzelfsprekend. We hadden het over hét.'

'Hét?' vraagt Isa en ik kijk verschrikt op.

'Ja,' lacht Hans. 'Hét doen. De meesten van ons wisten van niks. Ouders praatten er niet over, voorlichting was er nauwelijks. Je moest het zelf uitzoeken. Gelukkig had ik oudere zussen. Zij vonden het geweldig toen ik interesse kreeg in meisjes en gaven me wat tips. Ik vond het allemaal heel spannend.'

Isa lacht met hem mee, maar ik schrik als het tot me doordringt waar hun gesprek overgaat. Hoe komt hij erbij om hier met Isa over te praten? Tot ik me realiseer dat zij voor hem gewoon een jonge vrouw is. Ik wil iets zeggen, maar krijg de woorden niet uit mijn mond. In slow motion zie ik hoe Isa haar donkere ogen op me richt, een ademteug neemt en haar lippen de contouren vormen van de vraag die alles zal veranderen. De vraag die ik anders had gewild, beter voorbereid en overdacht. 'Wanneer was dat precies?'

Het blijft stil en alles om me heen vervaagt. Is dit hoe het voelt wanneer je adem stopt en je beseft dat er geen weg terug is? Dat de waarheid zich onverbiddelijk opdringt en niets, helemaal niets, meer hetzelfde zal zijn?

Hans aarzelt even: 'Volgens mij was het ergens rond '68, denk ik. Ja ik weet het zeker, ik ging die zomer van school af. Daarna hebben we elkaar volgens mij nooit meer gezien, hè Suzanne? Tot een paar maanden geleden, dan.'

Ik probeer in dit laatste moment van onwetendheid Isa's blik angstvallig vast te houden. Tot ze zich van me afwendt en haar ogen van mij naar hem gaan en ik beseft dat de volle waarheid tot haar is doorgedrongen.

'Suzanne?' vraagt ze nauwelijks hoorbaar zonder zich van Hans af te wenden. 'Is hij mijn vader?'

Dit is het moment, weet ik. Het moment van herkenning: de donkerbruine ogen, de hoge jukbeenderen, de warme teint van hun huid... en vol ontzetting kijken beiden me aan.